

MÉS TENSIÓ a EUZKADI

Eleccions al Parlament Català per un REAGRUPAMENT DE L'ESQUERRA

nº 45 - novembre 2003 - donativo 1,50 euros

Editorial

pàg. 3

Política:

pàg. 4-8 i 10-11

Euskadi

Eleccions catalanes:

per un reagrupament de l'esquerra

Repressió, immigració

Balanc eleccions a Madrid

Sindical:

pàg. 8-9 i 12-14

Bombers BCN, Antena 3,

3r conveni Telemàrketig,

Pensions, Defensa ferrocarril

Prestige: *Galiza viva, o chapapote también*

pàg. 15

1er encuentro En defensa del territorio

pàg. 16

Internacional:

Bolivia, Iraq, Palestina

pàg. 17-20

Suplements:

En debat: Balanç de les mobilitacions contra la guerra.

DONCS NO... VA DE TEATRE...

Animalario, en suport a les okupacions

ANA AZNAR I ALEJANDRO AGGAG VISITARAN L'HAMSA (Barcelona)

La companyia Animalario, que representa des del passat octubre a La Paloma l'obra «ALEJANDRO Y ANA. Lo que España no pudo ver del banquete de la boda de la hija del presidente» realitzaran el proper divendres 7 de novembre a l'Hamsa una funció solidària amb l'Assemblea d'Okupes per denunciar les amenaces de desallotjament que existeixen sobre nombroses cases okupades i els judicis previstos pròximament La pre-estrena de l'obra, de gira per tot l'Estat espanyol, ja es va realitzar a Madrid al centre social okupat Laboratorio, amb un èxit absolut. A la Comunitat de Madrid, la censura va recaure sobre aquesta obra que, a la síntesi oficial impresa des de les institucions, van tenir la barra de resumir-la com «Alejandro y Ana. Una historia de amor», obviant tota l'exposició de motius de la companyia que, «des del rencor», repassen el menú de l'escandalós banquet de la filla de la boda del president amb una àcida crítica política cap al PP i el Poder.

L'obra, protagonitzada per Guillermo Toledo, Alberto San Juan, Javier

Gutierrez i Roberto Álamo, s'ha hagut de prorrogar tres setmanes més a La Paloma i amb la representació a l'Hamsa, la companyia Animalario vol

palesar el seu suport al moviment d'okupacions i als espais alliberats.

L'acte està organitzat per l'Assemblea d'Okupes (...) O sigui, que el divendres 7 de novembre, Anita Aznar i Alejandro Aggag seran a l'Hamsa. I per una vegada, contra els desallotjaments.

Contra-Infos.27/10/2003

Kap a La Vanguardia

Difón aquesta marca!

E s tensa la situació a Euskadi

El govern llança tota la seva artilleria contra el pla Ibarretxe, ¿potser és secessionista aquest pla com afirmen –PP, PSOE fins i tot sectors d'IU- des de la capital del regne? no, ni tan sols reafirma el dret d'autodeterminació del poble basc, però està clar que els poders de l'estat central -i els partits que li fan costat, estan embarcats en una ofensiva total sobre el poble basc. La burgesia basca cerca desesperadament reacomodar-se, sense trencar amb l'Estat que ha estat el garant dels seus interessos econòmics, però no cedint l'espai de poder que avui controla. El problema és que l'Estat, i en el seu nom el PP, no li deixa ni aquest mínim espai.

els poders de l'estat central -i els partits que li fan costat- estan embarcats en una ofensiva total sobre el poble basc

En aquesta situació el Pla Ibarretxe és paper mullat, per això el propi PNB dóna llargues per la seva aprovació.

No és darrera de la burgesia basca –que abans és

burgesia que basca- de qui el poble basc pot esperar aconseguir els seus drets com a nació, el dret d'autodeterminació que li nega la Monarquia. Aquesta ha estat la política insistent de Batasuna i ETA, tot esperant i pressionant per què el PNB encapçali la lluita per la llibertat. Si cal trobar aliats per a la lluita pels drets nacionals aquests estan a la classe obrera de tot l'estat. Certament que el paper de PSOE i IU, de CCOO i UGT de consolidació del règim monàrquic ha estat nefast en la consciència dels treballadors, però aquest és l'únic camí a la consecució tant de les reivindicacions obreres com nacionals dels pobles. El camí contrari és el viscut, amb la divisió d'aquests dos moviments vam perdre tots i va guanyar l'estat i la patronal.

De la consolidació d'aquest règim a la qual tant els partits nomenats d'esquerra –com el PSOE i el PCE, ara IU- com els partits burgesos nacionalistes –com el PNB i CIU- han contribuït decisivament, només es pot esperar franquisme i centralisme. És necessari unir en una plataforma estatal totes les forces compromeses en la defensa de l'autodeterminació dels pobles i començar una batalla coordinada. Una plataforma que ha de qüestionar l'existència de la Monarquia, aquest règim antidemocràtic que ens va deixar llegat el franquisme.

D' eleccions en eleccions

De les eleccions a la Comunitat de Madrid a les de Catalunya, i les generals ja escalfen motors. En les

primeres es va tornar a demostrar aquella afirmació que ja hem fet altres vegades que la principal fortalesa del PP està en la imatge patètica del PSOE. El PSOE no només no ofereix res de nou, un canvi real de govern a favor dels interessos dels treballadors/es, sinó que quan esclata la crisi dels dos trànsfugues enlloc de preguntar-se com és possible que hagi dirigents tan implicats amb la patronal en les seves files, tot el que se li acut és denunciar a qui els han comprat. Amb aquesta política ¿qui es refia de qui va a la llista, si han estat elegits amb els mateixos criteris i sense obrir el partit a les bases?

A les catalanes el debat es vol centrar en la substitució de Pujol: ¿serà Mas o Maragall?. La patronal que com va dir preferiria el continuïsmes al final es va declarar neutral, ja que coneix bé els socialistes i un govern amb ells, fins i tot amb IC i ERC, com el de Barcelona, no els inquieta, doncs mostres sobrades han donat cap a on dirigeix la seva política. També va dir que potser millor sense ERC, davant la qual cosa ERC no va respondre explicant que era normal que la patronal no la volgués per ser veritablement «d'esquerra» sinó que es va empipar perquè ERC defensa una política d'absoluta moderació, és a dir, dins la qual no han de témer els interessos patronals. Tampoc IC amb EUiA representa un canvi, doncs tot el paper el juga a com forçar una mica més a l'esquerra al futur govern Maragall, és a dir, votar IC-EUiA és votar també per un govern Maragall. Un pot quedar-se en els matisos que un govern de la burgesia catalana de CIU té respecte al «de l'esquerra» institucional, però ni amb un ni amb l'altre hem resolt res. Tot queda per fer el 17 de novembre: organitzar-se i tornar a lluitar per totes i cadascuna de les reivindicacions.

Nosaltres pensem que ja ha arribat el moment de renunciar a elegir entre el mal menor. És per aquest motiu que hem decidit presentar candidatures en les quatre circumscripcions electorals, per a aprofitar totes les escletxes per a cridar a aixecar una alternativa, un reagrupament de l'esquerra anticapitalista, no monàrquica, antiimperialista, siguin partits o treballadors i joves que avui no es troben representats políticament. Així mateix hem compartit els nostres espais amb els immigrants, el sector més explotat dels treballadors als quals el 16, com el 15 o el 17 se'ls nega la paraula i el vot. Aquest és el nostre missatge, volem construir una eina al servei de la lluita dels treballadors/es i la joventut.

...hem presentat candidatures en les quatre circumscripcions electorals, per a aprofitar totes les escletxes per a cridar a aixecar una alternativa, un reagrupament de l'esquerra...

LI

Pla Ibarretxe

Es destapa la capsa de Pandora

Amb l'aprovació del Pla Ibarretxe s'obre una nova etapa d'enfrontament entre el govern central i el basc. Ibarretxe insisteix que no vol trencar amb l'Estat espanyol, que el seu pla no intenta altra cosa que garantir l'encaix del poble basc a l'Estat mitjançant la reforma de l'estatut. Però Aznar i Rajoy llancen tota la seva artilleria i acusen a Ibarretxe de "separatista" i de "buscar els mateixos objectius que ETA", prenent que la seva posició va molt més allà del que realment ha posat sobre la taula.

El Pla Ibarretxe no és més que l'intent de la burgesia basca d'aconseguir la quadratura del cercle. No volen trencar la unitat de l'Estat del qual tant depenen les seves finances. Ibarretxe no està plantejant l'autodeterminació, sinó

un procés de negociació amb Madrid. Si no s'arribés a un acord, es podria sotmetre a referèndum la proposta del govern basc, que ja està definida: un estatut -que no estat- de "lliure" adhesió, de manera que es descarta la independència o altres opcions. Ibarretxe no demana sols que una reforma de l'estatut que li doni més poder (veure requadre). No obstant això, l'actitud provocadora del govern amb una profunda ofensiva centralista i la reacció popular en defensa dels drets del poble basc, no deixen marge de maniobra al govern basc.

Euskadi està sotmès a un estat d'excepció, amb la il·legalització de Batasuna, el tancament de Egin i Egunkaria i més presos polítics que sota el franquisme. La mesa del Parlament està processada per negar-se a dissoldre el grup parlamentari de Sozialista

Eleccions al Parlament Català per un REAGRUPAMENT DE L'ESQUERRA

Abertzaleak, s'anuncia un macroprocés judicial a partir de gener i es prepara l'ofensiva de les juntes d'Àlaba. Quan el règim al servei d'un sector de la burgesia espanyola va decidir amb el Govern Aznar recentralitzar l'estat des d'un punt de vista polític i econòmic, va demostrar que les institucions i la legislació creades en la transició permetien perfectament aquest objectiu. Efectivament el règim va decidir acabar amb la història de les il·lusions d'un estat plurinacional. No ha estat només el Govern del PP, ha estat el Tribunal Constitucional, com també les declaracions de Cuevas, president la CEOE, assegurant que es poden suspendre les institucions basques de la mateixa manera que s'ha il·legalitzat a Batasuna. El PSOE,

Què diu el Pla Ibarretxe?

El 25 d'octubre, 24 aniversari de l'aprovació de l'Estatut de Gernika, el Govern basc va donar llum verda a la "Proposta d'Estatut Polític de la Comunitat d'Euskadi".

Tramitació:

El text, convertit en projecte de llei, inicia un període parlamentari d'un any i seria votat al setembre del 2004. El referèndum -al qual la legislació actual nega el dret a convocar- no té data però si dues condicions: "un escenari de total absència de violència", i es convocaria cas que "no hagués acord amb l'Estat espanyol, el Govern Basc podrà sotmetre la proposta inicialment aprovada pel parlament Basc a la seva ratificació en referèndum."

Contingut:

· Creació d'una nacionalitat basca amb els mateixos drets que l'espanyola, però compatible amb aquesta. Es reconeixen plens drets als bascos de Navarra i el País Basc francès (Iparralde). El pla preveu la llibertat de

relacions amb Navarra i la capacitat d'establir-les amb el País Basc francès.

- Constitueix un Tribunal Suprem Basc amb el poder judicial com a competència exclusiva de les autoritats basques.
- Podrien organitzar referèndums decisoris i una llei de partits pròpia.
- Seria també competència exclusiva l'ordenació política, econòmica, d'infraestructures, laboral i social, inclosa la Seguretat Social basca.
- L'Estat espanyol mantindria les competències en afers exteriors i dret d'asil, defensa, forces armades, règim de producció, comerç i sistema monetari entre d'altres.

L'Estatut permetria la participació en les institucions europees; cert grau de relacions diplomàtiques; garanties d'autogovern (amb organismes paritaris per a dirimir les disputes) i un reconeixement formal del dret d'autodeterminació. El nou Estatut afirma que "respectarà la legalitat espanyola", que no busca la separació sinó un "pacte de convivència, basat en la lliure associació".

de nou, s'ha presentat com garant de la "unitat d'Espanya".

Problemes irresolts

La mateixa confrontació, encara que a un nivell molt més baix, es dona a Catalunya i desperta les presses dels partits del règim per la reforma de l'Estatut. La situació provocada per l'ofensiva centralista destapa la caixa de Pandora ja que la qüestió nacional va ser una de les grans assignatures pendents de la transició. I perquè posa en qüestió la pròpia monarquia. És aviat per a determinar fins quin punt les reivindicacions nacionals poden ser el motor que faci trontollar l'instrument de dominació pactat amb el franquisme: el règim monàrquic.

L'enorme divisió del moviment obrer davant la qüestió nacional ha estat el salvavides per a aquest règim antidemocràtic. Tot sembla indicar que el xoc entre l'Estat i el poble basc serà inevitable. La classe obrera haurà de decidir si es col·loca al costat de

**Eleccions
al Parlament Català
per un REAGRUPAMENT
DE L'ESQUERRA**

l'opressor o de l'oprimit, encara que aquest sigui dirigit per la burgesia sense qüestionar els seus interessos. Encara que el pla Ibarretxe no sigui el dels treballadors, cal aturar l'ofensiva centralista contra el poble i les institucions basques. Defensar el legítim dret a l'autodeterminació del poble basc és tasca de tots, perquè suposa obrir una gran esquerda en el règim sobre el qual s'assenta l'explotació i la manca de llibertats.

Cristina

Repressió

Democràcia, ¿on? Terrorista, ¿qui?

Egunkaria: més detencions

Una gran manifestació va recórrer els carrers de Donosti per exigir la fi dels atacs contra l'euskera i la cultura basca després de l'operació de la Guàrdia Civil contra vuit persones vinculades a Egunkaria, el diari en llengua basca clausurat ara fa vuit mesos pel jutge Del Olmo. L'operació es va perpetrar a altes hores de la matinada i –encara que tots ells havien demostrat en diverses ocasions la seva disposició a prestar declaració judicial- els detinguts van ser sotmesos a un règim d'incomunicació en aplicació de la llei antiterrorista

Més de 25.000 persones van cridar per la llibertat dels arrestats i en contra de la tortura. Joan Mari Torreldai, detingut i torturat a l'operació que va conduir al tancament d'Egunkaria, va intervenir recordant als qui estan a "l'infern de les cel·les de la Guàrdia Civil". "No sabeu com s'agraeix –va

La manifestació a Donosti.

proclamar- que el teu poble no cregui l'onada de mentides, que cregui en tu i en la teva feina i que s'uneixi per donar-te el seu suport". En el cinquè i últim dia d'incomunicació, el propi jutge Del Olmo, en una acció esperpèntica va interrompre les declaracions per baixar fins l'entrada de l'Audiència Nacional i ordenar la detenció d'Eneko Etxeberria, advocat d'Egunkaria. Els detinguts no van poder estar acompanyats pels seus advocats durant les declaracions. Després de 22 hores de compareixences, Del Olmo va dictar la llibertat de tots els detinguts, cinc sota fiança. Tres treballadors d'Egunkaria segueixen a la presó des de febrer. A més el jutge va perllongar per sis mesos més el tancament del diari basc, una operació sense cap justificació i que segueix sota secret de sumari. D'altra banda, el director de la revista Kale Gorria, Xarlo Etxezaharreta, va ser detingut i empresonat per ordre de Garzón, en el marc del sumari contra Udalbilza, després de participar en l'Internacionalista Eguna, organitzat per Askapena.

Nova macro operació de Garzón: detencions preventives

La matinada del 8 d'octubre una macrooperació policial als dos costats de la frontera del País Basc va acabar amb 34 persones detingudes. Garzón i la jutgessa antiterrorista francesa, Laurence le Vert, van ordenar les detencions en règim d'incomunicació amb el pretext que les persones arrestades apareixien suposadament en documents d'ETA com a candidats per entrar a l'organització armada. La policia tenia a les

seves mans la llista des de fa un any, tots els detinguts vivien amb tota normaltat i amb una citació judicial n'hi hagués hagut prou per obtenir-ne el testimoni. El propi ministeri de l'Interior espanyol qualifica l'operació com a "detenció preventiva", per impedir futures incorporacions a ETA, sense presentar cap prova inculpatòria. Alguns dels detinguts van denunciar tortures. Les cinc persones detingudes a l'Estat francès van ser posades en llibertat, algunes sota fiança. Garzón va empresonar vint persones, en va deixar cinc en llibertat sota fiança i quatre en llibertat sense càrrecs. Els alliberats per un i altre jutge no poden sortir de l'àrea on viuen, no poden participar en actes i mobilitzacions pels presos, i fins i tot tenen prohibit el contacte amb una sèrie de persones, inclosos familiars... tot això mentre es reconeix que es tracta de "guerra preventiva".

Juici contra "l'escamot" Barcelona

Després de dos anys de presó sota la brutal política de dispersió de presos i d'haver estat sotmesos a tota mena de tortures (la denúncia presentada per Laura Riera contra la Guàrdia civil ha estat admesa a tràmit per la pròpia Audiència Nacional), tres joves catalans que acusen de col·laboració amb l'escamot Barcelona d'ETA van ser jutjats a començaments d'octubre. També van jutjar tres companys més que el propi Garzón havia deixat en llibertat condicional. Laura, companya de CGT, encara va denunciar la violència amb què la

Guàrdia Civil la va registrar abans de sortir de la presó de Soto del Real per prestar declaració davant el jutge. Tot el judici s'ha basat en acusacions arrencades sota tortura.

Cristina (Barcelona)

El districte de Gràcia (BCN) governat per ERC ja ha signat

Ordre de desallotjament contra Les Naus

Extractes de la Carta oberta de Les Naus dirigida a Ricard Martínez, el regidor d'ERC de Gràcia

«Benvolgut regidor d'ERC (...)

Després de la reunió que vam mantenir amb vostè, en què havent valorat la caòtica situació immobiliària de la Vila de Gràcia, així com la dependència que existeix entre les polítiques municipals i els/les grans terratinents de Barcelona, vam arribar a una conclusió amb un principi d'acord: als poders municipals els falta terreny públic on poder realitzar tant habitatges públics com centres de trobada de la ciutadania. Si ho recorda, nosaltres li vam proposar una manera per què els òrgans de gestió local, com són els districtes, puguin recuperar solars que són objecte d'especulació, via expropiació, (...) Suposem que en època d'eleccions catalanes s'ha de donar confiança al sector immobiliari i constructor. La veritat és que des del col·lectiu dels Naus no li retriem el fet que s'allii amb els/les terratinents de Bcn, (...). No, senyor Martínez, el que li retriem és que no hagi anat amb la veritat per davant i dir-nos que amb donar suport a una casa ja hi n'hi ha prou per a la foto d'alternatiu. Lamentem que ens hagi donat un silenci com resposta després d'adquirir un compromís, lamentem (...) ens va dir que no hi havia permís d'enderrocament, i tres dies després (...) diu que si que n'hi ha, lamentem que el districte autoritzi un enderrocament d'una propietat encara habitada, i sobretot lamentem que aquest gir a l'esquerra que estan fent els electors no tingui com resposta accions efica-

ces contra els abusos immobiliaris que s'estan cometent a la Vila. I finalment lamentem que amb aquestes esquerres que tenim, la dreta governarà durant molt temps. Sense més, recordar-li que la democràcia, com la religió, és qüestió de fe i confiança, vostè en mentir-nos fa que ens qüestionem una vegada més si els/les governants estan per a gestionar per a l'interès públic o per a mantenir els privilegis econòmics actuals.

Atentament:

CSO Les Naus 4/11/03.

Siliconada en 70 boques del metro de Barcelona pels presos de Salònica

Alliberats els dos detinguts

Segons han pogut constatar els advocats que han atès al noi i la noia detinguts la matinada del dilluns a Barcelona acusats de posar silicona en portes d'accés al metro, com a mínim un d'ells presentava evidents mostres d'haver patit tortures físiques, amb hematomes en diferents parts del cos, i amb restes de sang a la roba i la cara. L'objectiu de la policia, segons han pogut explicar els mateixos detinguts, era que signessin els atestats policials que els feien autors de la totalitat de les accions de sabotatge. Durant el matí del dimarts 4 han declarat davant del jutge de guàrdia de Barcelona, negant les acusacions. Després d'això, el jutge els ha deixat en llibertat, però amb els càrrecs de danys i desordres que els imputa la policia.(...)

L'acció de sabotatge al metro de Barcelona ha aconseguit desbloquejar el silenci i la censura mediàtica que hi havia al voltant dels presos de Salònica. La informació sobre la seva situació fins ara era nul·la i no perquè els grups de suport no haguessin informat amb actes, accions i comunicats. Aquest matí, fins i tot ha transcendit a diversos diaris i ràdios la greu situació de salut de Carlos, un dels 7 empresonats en vaga de fam des de fa 30 dies, que ha estat traslladat a un hospital de les afores de Salònica, però amb molt secretisme i ocultació d'informació als seus advocats i familiars.

Contra-Infos/ 4/11/03.

Eleccions a Madrid

4 anys més d'Esperanza per la burgesia

La repetició de la jugada els va sortir bé als especuladors immobiliaris i a les constructors. Madrid tindrà 4 anys més de govern del PP. De qui és la responsabilitat de la victòria del PP?

Madrid és la capital del regne, o millor dit de l'imperi, però a pesar de la gavina que sobrevola els seus cels tal si fos un voltor, Madrid és d'esquerres. Aleshores, per què torna a guanyar el PP? Alguns politòlegs i barons del PSOE i IU proposen que de cara a les pròximes generals caldria orientar la mirada cap a altres caladors (electorals, clar), i suggereixen que si en les eleccions del 25 de maig es va reunir una majoria de vots d'esquerres, això va ser degut a les massives mobilitzacions contra el *Decretazo*, el *Prestige* i la Guerra, cosa per la qual no té molt de sentit barallar-se amb el PP pel vot de centre.

Curiós. Anys de govern socialista impulsant la reconversió, la desregulació laboral, el treball precari, l'especulació, la corrupció, la negació del dret d'autodeterminació, el GAL... i segueixen mirant sense vergonya els treballadors com si fossin una explotació avícola-electoral. Anys de col·laboració amb els plans de la burgesia i la patronal, frenant i desviant al terreny electoral les lluites i les aspiracions de la classe, imposant en comunitats i ajuntaments polítiques contra els interessos dels treballadors, i ara els Fausto i els Zapatero pretenen seguir creixent de les engrunes de l'aparell d'estat gràcies a la soferta indignació de la classe a la qual diuen representar.

Si volen una raó per al triomf del PP, que facin un cop d'ull al seu currículum de traïció. Més d'un 30% d'abstenció, pèrdua de vots en relació a les eleccions del 25 de maig: no són indicatius suficients

perquè Llamazares es mossegui la llengua i no ens presenti la derrota com una victòria de la seva organització? És indignant que amb Esperanza pujada a la balconada del carrer Gènova, els dirigents d'IU es felicitin perquè "ells han complert". Si no els vam veure en la manifestació contra la Conferència de Donants!, amb qui han complert? Per descomptat amb els treballadors NO. L'única cosa

que saben fer realment bé, és col·locar-se al davant de les justes i massives mobilitzacions dels treballadors i els joves, per a desviar-les al terreny electoral del qual es nodreixen.

Els treballadors estan ja més que farts d'aquestes direccions, i encara que en els processos electorals els atorguin el vot, amb just ànim de fer fora el govern del PP, ho fan amb consciència plena de que aquests dirigents no els representen. La dificultat per construir una alternativa organitzativa producte de tanta traïció i derrotes és el que els permet seguir col·laborant fidelment

amb la burgesia i el seu règim. Avui més que mai es fa imprescindible impulsar una alternativa revolucionària que tiri aquestes direccions a l'escombreria de la història. Impulsar les lluites en cada lloc de treball, contra la precarització, la defensa de les coses públiques, mobilitzar-se contra l'ocupació de L'Iraq i exigir la retirada immediata de les tropes ocupants -les espanyoles les primeres-, defensar amb el discurs i la mobilització una política d'independència de classe a Euskadi, exigint el seu dret a l'autodeterminació, que amb tant afany enfronta el PSOE, i amb tanta hipocresia defensa IU amb el seu doble llenguatge espanyolista a Madrid, federal al País Basc. Cada dia es fa més necessària una organització que planti cara davant d'aquest govern, d'aquest règim i d'aquest sistema. Des de **Lluita Internacionalista** et proposem que et sumis a aquesta obstinació. És imprescindible agrupar tots els lluitadors i les organitzacions per conformar un bloc d'esquerres que enfronti consegüentment aquest règim i els aparells que li donen suport.

Miguel. Madrid.

Sense sorpreses

El Partit Popular va cedir la madrilenya plaça de Chamberí el divendres 24 d'octubre a les 20:30h al partit ultradretà Falange Española per tal que celebrés un concert neonazi amb motiu del tancament de la seva campanya electoral.

Els grups de música racista que van actuar en aquest concert van ser *Reconquista d'Astúries* i *Odal* de Madrid, ambdós fortament vinculats a l'organització nazi Hammerskins, que van atraure a un gran nombre de seguidors neonazis arribats de tota Espanya degut al fet que aquest tipus de concerts se solen

celebrar de forma clandestina però, no obstant això, ara compta amb l'emparedament del PP i el seu Delegat del Govern a Madrid, Francisco Javier Ansuátegui. L'autorització d'aquest acte per part del PP demostra la seva permissivitat cap a la propagació d'idees racistes, feixistes i xenòfobes, a més de fomentar l'aparició de grups neonazis violents, per la qual cosa assassinats racistes com el de Lucrecia Pérez es poden tornar a repetir. Contra el feixisme i la guerra imperialista, NO PASSARAN!

Coordinadora Antifascista de Madrid

Immigració

No a l'expulsió de menors

El 23 d'octubre, el Fiscal General de l'Estat, va instar als fiscals de tot l'Estat espanyol per mitjà de la instrucció 3/2003, a NO sol·licitar la tutela dels estrangers menors de 16 anys i procedir al seu retorn per entendre'ls emancipats d'acord a l'article 319 del Codi Civil.

Primer cal dir que aquest és un nou atac del govern als immigrants, a pocs dies de la Reforma a la Llei d'Estrangeria. A més, com ja han denunciat molts advocats, ONGs i Associacions d'immigrants, és il·legal perquè... l'emancipació prevista en el Codi Civil només podrà aplicar-se als estrangers la Llei personal dels quals així ho admeti. En el cas concret de menors no acompanyats procedents del Marroc, als quals al·ludeix precisament la Fiscalia, el Dret marroquí no contempla una emancipació similar a la prevista en la Llei espanyola, per la qual cosa els menors NO estan pròpiament emancipats”.

La Fiscalia en la seva instrucció pretén assumir que l'entrada clandestina sense estar acompanyats dels seus pares és “prova notòria de vida independent”, el que serveix per concloure que no existeix situació de desemparament. Fets que possibiliten la repatriació-expulsió automàtica dels menors.

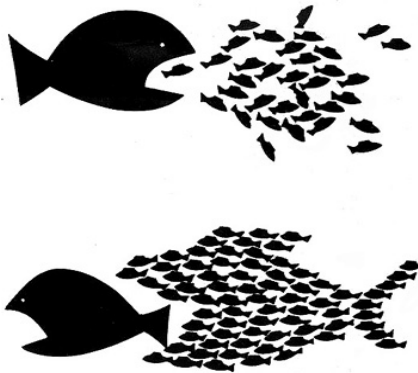
Rebutgem l'actuació de la Fiscalia General i cridem als professionals, immigrants, sindicats, partits polítics, i ONGs, a lluitar per impedir la seva aplicació

Guillermo. Barcelona

Bombers. Aj. de Barcelona

Discriminació Sindical

El 1994 l'Ajuntament de Barcelona va discriminar dos delegats sindicals amb la seva exclusió arbitrària, després d'aprovar un concurs restringit a sergents del cos de Bombers. La discriminació és

producte de les posicions crítiques dels companys denunciant el mal funcionament del servei i la falta de mitjans per desenvolupar bé la seva tasca.

El Tribunal Constitucional, en sentència del passat mes de juny, dona la raó als dos companys bombers, Manuel García i Fernando Álvarez, i li planteja a l'Ajuntament la reparació del que ha significat tal discriminació. Aquesta reparació suposa el reconeixement de l'antiguitat com a sergents de Bombers que els permet tenir les mateixes condicions que la resta de companys que es van presentar en aquesta convocatòria. S'ha de reparar perquè s'han vulnerat els seus drets professionals, econòmics i sindicals, pel fet de ser veus discordants. Avui ells, davant la posició de l'Ajuntament de no aplicar aquesta sentència amb totes les seves conseqüències, estan en vaga de fam des del 8 d'octubre al parc de Bombers del carrer Provença.

La discriminació sindical és un problema de tots els sindicats, del conjunt de treballadors: avui són representants de CCOO els companys de Bombers, demà seran uns altres si aquesta política

antidemocràtica del suposat Ajuntament progressista de Barcelona no la combatem més enllà de les denúncies als tribunals, tot exigint l'aplicació de les sentències que ens són favorables però també amb l'exigència a aquest Ajuntament que es diu d'esquerres de que com a tal no pot actuar amb represàlies contra representants sindicals i ha de respectar les llibertats sindicals.

Des de CCOO i la Junta de Personal es van fer gestions exigint l'aplicació de la sentència. Però ara diuen que no es realitzarà cap altra acció. Per la gravetat del tema de la discriminació sindical contra delegats sindicals és necessari que CCOO, amb la Junta de Personal i el Comitè d'empresa facin patent públicament amb el conjunt dels seus delegats i amb els treballadors/es de l'Ajuntament la seva exigència d'aplicació de la sentència amb totes les seves conseqüències, única garantia que no es vulneri ni es reprimeixi la llibertat sindical en el futur.

Marga : afiliada a CCOO

Antena 3

Notícies que no arriben

“Estem en plena regularització d'ocupació en Antena 3. Un de cada

quatre anem a parar al carrer i després ens tornen a contractar amb la meitat de peles en una miniempresa de la seva propietat. És un culebrón digne d'explicar-se, però no us donaré gaire la pallissa, només uns titulars:

- Hem tallat la Castellana a les 7 de la tarda. Per cert, a uns quants ens ha colpejat la policia.

- Hem sortit darrera del ministre Zaplana, portaveu i ministre de treball amb uns cartells molt macos.

- Al meu germà l'han convidat a sortir per la força del Congrés dels diputats per vestir una samarreta

reivindicativa sobre la nostra situació laboral.

- El Sr. Aznar ha hagut d'empassar-se diverses rodes de premsa amb els nostres cartells a un metre.

- Rajoy ha hagut de sortir pels passadissos d'Antena 3 entre 250 treballadors vestits de negre, al crit de ¡així es veu l'ocupació del PP! i amb una cara d'esglai ben maca!

- Ahir es va debatre al Congrés dels diputats durant més d'una hora la irregularitat de la situació laboral en aquesta empresa. Moció rebutjada amb els vots del PP i CIU.

- Manifestació a la Porta del Sol (dues mil persones), manifestació davant la seu de Planeta Agostini, manifestació diària a Sant Sebastian de los Reyes, de moment 3 dies de vaga amb un seguiment

aclaparador, etc, etc, etc...

- I censura total en tots els mitjans de comunicació, inclòs el nostre. Notes de premsa, imatges, missatges, teletips... tot, tot, tot censurat com en època de Franco. Almenys ell reconeixia que ho feia.

Impressionant!

Perdoneu la xerrada, però estem tractant que es conegui la realitat d'aquesta situació ja que parlem de 390 treballadors fixos, 60 d'Antena 3 Temàtica i 300 treballadors eventuais, alguns des de fa més de 10 anys. Total 700 famílies.

Per cert, l'últim exercici econòmic d'Antena 3, que és el pitjor dels últims 8 anys, dóna un benefici de 58 milions d'euros. La qual cosa els resulta insuficient i és poc a pesar que el govern ens va obligar a comprar Onda Cero amb 28.000 milions de pessetes de deute, pagar els drets del mundial de futbol de Corea-Japó per 17.000 de les antigues ptes. (preu totalment exagerat) i indemnitzar a Buruaga per rescissió de contracte 1.006 milions de peles (a ell solet). Als seus assessors només 350 milions per barba. I després el meu germà, amb tres fills, va al carrer.

Us demano que en els vostres àmbits divulgueu tot això. Almenys que remogui les consciències dels especuladors sense límits.

Per a més informació carlosheredero@hotmail.com

Salutacions"

Rebut per correu el 27/10/03.

Telemarketing

Tercer conveni

El sector de telemarketing significa la consolidació del treball en precari. La majoria de les empreses del sector realitzen treballs estructurals per a grans companyies (Telefónica, Sogecable, banca, administracions...) que han creat un sector (amb l'ajuda dels sindicats majoritaris) per tenir treballadors i treballadores en precari i amb salaris més baixos.

Els grans sindicats han abandonat la lluita per pertànyer a les empreses matrius, però això és una lluita a la qual nosaltres no podem renunciar. S'ha denunciat l'empresa CATSA per contractes en frau de llei i s'ha guanyat al Tribunal Suprem una sentència reconeixent-ho. Ara tenim pendents diverses denúncies reclamant pertànyer al grup Soge-cable. El dia tres de setembre el Tribunal Suprem que pot sentar jurisprudència, emet una sentència favorable als treballadors i treballadores de Vodafone (Airtel) amb una resolució de cessió il·legal de treballadors, reconeixent que aquestes empreses són tapadores per a contractar a preus més baixos que en els seus convenis. ¿Què faran ara els sindicats?

El primer conveni es va signar per consolidar el sector i al marge de la voluntat dels treballadors i treballadores. La negociació del segon conveni es va trobar amb un moviment de treballadors i treballadores que reclamà el recolzament a les assemblees territorials i estatals. Aquestes assemblees van elegir la mesa de negociació amb la condició que res no es signés sense consulta i aquesta mesa recolzada en els

treballadors i treballadores forçà la burocràcia sindical a una convocatòria de vaga amb la participació d'un 90% de la plantilla i una manifestació de 15.000 treballadors i treballadores reivindicant un conveni digne.

Sense ser el conveni ideal, va suposar un avanç en un sector que tenia condicions pobríssimes. Els eixos per al tercer conveni haurien de ser la baralla per la jornada de 35 hores sense reducció de salari, ja que la majoria del sector té contractes a temps parcial, l'estabilitat en l'ocupació augmentant el nombre de treballadors i treballadores fixos i amb una subrogació del 100% del personal quan el treball l'aconsegueix una altra empresa, evitar els acomiadaments massius que es donen en el sector i l'augment del salari per sobre de l'IPC que permeti tenir un sou digne.

Després del segon conveni a CCOO s'ha creat la Agrupación de Telemarketing. Això no hauria de ser una trava perquè el tercer conveni es desenvolupi com va fer-se el segon, de forma democràtica, que les seccions sindicals facin

propostes i decideixin, que els treballadors i treballadores participin a través d'assemblees territorials i estatals, que siguin aquests qui decideixin els components de la mesa de negociació i amb la condició que no se signi res sense consulta als treballadors i treballadores. Però de moment això no serà així: la mesa de negociació l'ha decidit el secretariat de l'executiva estatal del sindicat, i no tenen intenció de fer plens estatals.

Des de les seccions sindicals hem d'exigir que tot el procés de negociació sigui participatiu, que hi hagi transparència, que no se signi gens sense consulta i que no es portin a terme reunions paral·leles a la mesa de negociació.

Raquel. Delegada CCOO. Madrid

Eleccions autonòmiques catalanes

Per un reagrupam de l'esquerra

Els partits parlamentaris han engegat les seves costoses maquinàries electorals, però a pesar de l'expectativa sobre si hi haurà canvi o no en la presidència de la Generalitat, les eleccions una vegada més deixaran gran part dels seus potencials electors en l'abstenció. Una gran part de treballadors i joves no veuen com els resultats electorals modificaran les condicions de vida. La campanya es redueix al plànnig diari davant els mitjans de comunicació. No hi ha batalla per apropar-se a aquests treballadors i joves per a impulsar l'organització i mobilització. S'han eliminat pràcticament els actes en els barris, no es tracta d'arribar a la gent, sinó només moure-la al vot el dia 16.

La situació és tal que la patronal, que abans se'n cuidava de posicionar-se a favor dels partits públicament, ara ho fa amb desvergonyiment. Rossell, el seu president, ha intervingut en les eleccions, primer per a declarar que «quants menys canvis, millor»,

doncs els governs de CIU a Catalunya i del PP a Madrid «han estat bons per al món empresarial». Més clar impossible.

Però immediatament van arribar les queixes. Primer les del PSC que ja havia fet diversos sopars amb empresaris. Maragall explica que els empresaris «no deuen témer el canvi». Aleshores, de quin canvi es tracta? Quin canvi prepara l'esquerra!

Rossell torna a la palestra, perquè la patronal se sent segura i calma a Maragall dient que la patronal catalana és neutral entre CIU i PSC, «a diferència de 1980, ja ens comencem a conèixer tots. El que podia representar el PSOE de 1980 no té res a veure amb el Partit Socialista a Catalunya ara. Els socialistes no ens espanten» ¡Sense comentar! El PSOE d'avui és un partit domesticat.

Però Rossell segueix i qüestiona a ERC: «algun partit com ERC, que no té responsabilitats de govern o no les ha tingut en els últims temps, potser està poc madur o que si ho està podria estar-ho més» Temps li falta a Carod-Rovira, després de sentir-se molest amb les declaracions del president de la patronal, per a manifestar davant la més selecta burgesia catalana reunida en el Círculo Ecuestre que la seva política és d'«absoluta moderació», posant terra pel mig amb les gosadies d'alguns ajuntaments amb presència d'ERC, en particular en matèria de medi ambient que han molestat a sectors patronals.

Certament que CIU pagarà els seus acords amb el PP i –al costat de l'ofensiva centralista d'aquest-empenyerà a algunes bases de CIU cap a ERC, però aquesta reacció no cal confondre-la amb creure que ERC és una alternati-

va. IC, ara amb coalició amb EUiA, té posat el seu nord en la conformació del Govern Maragall, per a empènyer-lo a l'esquerra. Les seves promeses electorals –com a les municipals- amb compromisos en matèria de drets socials es dissolen en la realitat pressupostària i les prioritats com un terròs de sucre en el cafè.

Però no calen declaracions, n'hi ha prou amb veure el que la coalició que avui es prepara després del que Maragall duu anys fent –alguns després del mateix Maragall com a alcalde- a l'ajuntament de Barcelona, ¿algú creu que hi ha patrons preocupats per la política d'esquerres de l'ajuntament?

Amb aquest panorama no és d'estranyar tan poca il·lusió i participació popular, tan poques expectatives entre els treballadors i la joventut. És davant aquesta situació que el veritable canvi resideix a començar a sentar les bases d'una alternativa compromesa amb les lluites i les reivindicacions, que necessàriament es contraposi als interessos de la patronal. És en aquest sentit que impulsem les nostres candidatures.

El 16 vota LI

Lluita Internacionalista presenta llistes a les quatre circumscripcions electorals. La nostra campanya vol posar l'èmfasi en la necessitat d'impulsar un reagrupament a l'esquerra dels partits institucionals recolzant-se en el moviment dels últims anys. Així mateix hem polemitzat amb

Agraim als companys que ens han ajudat a fer possible la presència de LI a les quatre circumscripcions. Igualment als qui ho han fet a la barraca de les festes de Girona que ens permeten mantenir l'activitat internacional.

ent

qui propugna la reforma de l'Estatut com un mitjà per a frenar l'ofensiva centralista, perquè no hi ha compatibilitat possible entre drets nacionals i Monarquia. Cal lluitar per la unitat entre la lluita obrera i la dels pobles pels drets nacionals.

Volem construir una eina de lluita i hem compartit la campanya amb immigrants, als qui es nega el dret al vot i també el dret a existir. Hem denunciat la llei d'Estrangeria.

Els "drets electorals" són una pantomima, valgui una mostra. Totes les candidatures disposen per llei de 10 minuts en ràdio i televisions públiques. Totes les

nostres emissions de ràdio s'escolten a les 3 de la matinada. En els espais d'informació electoral dels informatius l'exclusió és total. L'actitud davant les candidatures minoritàries no distingeix entre dretes i esquerres, allí, en la comissió de ràdio televisió, tots estan d'acord a posar tota la maquinària al servei de la reproducció dels seus escons i, a poder ser, evitar que ningú s'assabenti que hi ha altres candidatures al marge de les seves.

Posar les bases

El panorama a l'esquerra catalana davant aquestes eleccions està ben definit. Un bloc que es prepara per entrar en el govern darrera de Maragall, reunint a IC/EUiA i a ERC amb propostes de govern gens diferents de les que duen anys aplicant a l'Ajuntament de Barcelona, i un enorme espai a la seva esquerra format per petites organitzacions molt disperses, entre elles la nostra, que són massa petites per a suposar cap d'elles un significatiu pol d'atracció als milers de treballadors, i sobretot joves, que van omplir els carrers successives vegades (LOU, cimera UE, reunió BM, vaga general juny 2002, *Prestige*, PHN, guerra) en pocs anys i que no se senten representats pels partits parlamentaris (alta abstenció).

Contradictòriament, mentre més gira la situació en el carrer a l'esquerra i va prenent un marcat caràcter anticapitalista i antiimperialista, més decididament evolucionen els partits parlamentaris cap a la dreta. L'últim cas és el d'EUiA a Catalunya. Va néixer d'una ruptura amb IC pel caràcter reformista d'aquesta formació. Pocs anys després torna a formar coalició amb IC, potser perquè IC ha girat cap a l'esquerra? No, IC es va afermar a ser l'ala crítica del PSC-PSOE, la seva posició en la coalició amb EUiA és del tot determinant, el que va ocórrer és que qui va girar a la dreta va ser EUiA, però aquesta vegada arrossegant a grups i militants que en la constitució d'EUiA van creure per fi trobar un reagrupament revolucionari.

Davant aquest panorama polític és urgent assentar les bases per a impulsar un reagrupament de partits, moviments i molts treballadors i joves que participin a títol individual. No és una proposta exclusiva nostra, al contrari, hem llegit la mateixa preocupació en altres programes. Com nosaltres, *Verds i més* ho van intentar en les eleccions municipals a Barcelona i altres localitats. En aquelles eleccions també va aparèixer Esquerra Unitària amb sectors d'EUiA que se situaven per fora del pacte IC-EUiA, en altres localitats com ara Badia van prendre el nom de Partit per Badia. També des de dins d'EUiA *Rojos i roges* expressa la mateixa idea en la declaració que fa pública davant les autonòmiques, quan afirma que "cap dels partits que es presenten mereix ser votat per si mateix" i crida "cap a la formació d'un bloc alternatiu dels diferents moviments i forces Anticapitalistas". El mateix fa el PCPC, que també parla de la necessitat d'aquest reagrupament, quan parla de la necessitat de configurar llistes d'unitat de l'esquerra amb un programa anticapitalista i antiimperialista. També en l'independentisme d'esquerres apareix la mateixa necessitat. El recent constituït BEC, Bloc d'Esquerra Catalana, va fer una crida a la formació d'un front de forces independentistes i d'esquerres "per a presentar una candidatura que reculli tot el vot a l'esquerra dels partits institucionals" encara que no es va concretar.

Hi ha experiències de treball comú per cert temps com en la "Plataforma de defensa de les llibertats i contra la Llei de Partits" on hem sabut trobar expressions comunes que permeten l'acció, mentre es preservava el dret de cada component a expressar amb llibertat les seves propostes. Però el llistat no es limita a grups polítics, també podem trobar components d'aquest reagrupament entre els moviments i plataformes de lluita, entre els treballadors i sindicalistes cansats de la política conciliadora i entreguista de les direccions sindicals que divideixen els treballadors i no parem de retrocedir en els nostres drets i entre els milers de joves que han sortit al carrer, una vegada i una altra, i que es qüestionen si no ha arribat el moment de construir una esquerra veritablement enfrontada al sistema i a l'Estat monàrquic, i que no es limiti a ser una màquina electoral.

Si això és així, és necessari començar a buscar concrecions d'aquest procés per veure si comencen a quallar. Aquesta és la tasca que emprenem. Així mateix creiem que no es tracta d'una situació específica a Catalunya, sinó una necessitat general a la qual cal donar resposta així es presenti l'ocasió.

Perill per a les pensions

El perill per al futur de les pensions són els governs del PP i del PSOE i els pactes amb la CEOE, CCOO i UGT. Veiem-ho.

El Parlament espanyol va aprovar l'1 d'octubre la renovació del Pacte de Toledo (sobre les Pensions Públiques) per als pròxims cinc anys i només el BNG va votar en contra (IU i ERC es van abstenir). El PSOE ha anunciat que si governa també aplicarà les mesures aprovades, que implicaran:

1. Augmentar el nombre d'anys per al càlcul de la pensió, amb la qual cosa es rebaixen encara més les pensions. Ara ja al voltant del 70% de les pensions estan per sota del Salari Mínim (451 euros/mes, bruts). Això força a jubilar-se més enllà dels 65 anys o a dependre de familiars si els hi ha.

2. Estendre els plans privats de pensions. Del que es tracta és de transferir a fons de pensions, a través de la negociació col·lectiva, una part de l'augment salarial pactat en

els convenis, de forma que paguem una part de la nostra futura pensió a càrrec del nostre salari directe, al mateix temps que es redueixen les cotitzacions empresarials.

3. Seguir rebaixant les quotes empresarials a la Seguretat Social. S'afirma «les bonificacions i exoneracions són un instrument útil per a crear ocupació», i per això s'obre la via per a seguir augmentant les deduccions de les quotes empresarials, que són una part del salari directe del treballador que el patró reté.

¿El futur de les pensions està en perill?

A aquesta pregunta, Teo Navarro, en la revista *A Lluitar pel socialisme* n.º 16, es respon:

“¿com s'explica que es rebaixin les cotitzacions empresarials a l'instant que ja són més de 10.000 milions des del 97? ¿Com s'explica que el propi Pacte obri la porta a noves

rebaixes d'aquestes quotes? Si el futur és tan desolador, ¿per què any rere any una part del superàvit de la Seguretat Social, 3148 milions en el 2004, es dediquen a tapar el forat del dèficit públic, creat per les successives rebaixes d'impostos al capital?” (quantitats en ●). Afegim que la Llei d'Estrangeria manté 500.000 treballadors i treballadores en l'economia submergida (22% del PIB a l'Estat espanyol) i garanteix que treballin en negre un mínim de 5 anys. Això és un regal als empresaris en sous baixos i sense cotitzacions a la Seguretat Social, a costa de la seva explotació i de les seves i les

Els plans privats, falsa alternativa

Els plans públics de pensions tenen el sistema de càlcul de la prestació definit en les lleis que els regulen. Els plans privats poden ser de dos tipus. Els anomenats de *prestació definida* garanteixen unes quantitats concretes per a un futur concret. Signifiquen un compromís de les empreses o bancs, i amb la baixada de bons, accions i interessos de 2000-2003, aquestes no van poder complir amb aquests compromisos contrets. Es tracta de: *Thyssen Krupp, Arcelor, Michelin, Deutsche Post, GKN Holdings, Boga, Pilkington, Portugal Telecom, Rolls Royce, TPG, Ford, General Motors, Bethlehem Steel, Boeing, IBM...* fins un 75% de les 500 majors empreses d'EEUU estan en aquesta situació segons *Merrill Lynch*. Perquè la crisi recaigui sobre els treballadors i treballadores, es busca que siguin aquests qui assumeixin el risc financer, i aleshores es fan plans cridats d'aportació *definida*. En aquests ja no hi ha cap compromís de pensió futura.

La rendibilitat de la borsa és -segons un estudi de la revista *Època* 7/1/01- per dir alguna cosa, decebedor. Un dòlar invertit en la Borsa de Nova York al gener de 1901 hauria obtingut a l'acabar el segle una rendibilitat mitja anual del 2,09% descomptant la inflació. En la borsa espanyola, per cada pesseta invertida al gener de 1964 (no hi ha informació anterior) hauria tingut un rendiment mig anual del 0,44% en les mateixes condicions. Però això de terme mitjà. Si hom es jubila i pretén recollir els beneficis al final d'un cicle a la baixa, haurà perdut tots o part del diners. En renda fixa a llarg termini, els termes mitjans estan en el 1,41% en les mateixes condicions. Aquests termes mitjans encobreixen fabulosos transvasaments de capitals dels petits estalviadors als especuladors professionals, com s'ha pogut comprovar amb les accions de *Terra*. Per a les empreses significa aconseguir crèdits barats. En l'actualitat i des de fa 3 anys, la immensa majoria dels plans privats de pensions llancen interessos negatius o per sota de la inflació. La fallida que anuncien falsament per als plans públics comença a arribar abans als privats.

nostres pensions. Un altre forat és l'immens atur de les dones (i els joves), la falta de serveis públics que supleixen amb el seu treball domèstic i la seva contribució a l'economia submergida. El perill per al futur de les pensions són els governs del PP i del PSOE i els pactes amb la CEOE, CCOO i UGT.

¿Què fer?

No hi ha política econòmica neutral: o es beneficia al capital a costa dels treballadors i treballadores o al contrari. Els impostos provinents de les butxaques dels treballadors i treballadores són aproximadament el 80% del total recaptat. Està clar que les prioritats de despesa

deuen ser socials: sanitat, ensenyament, atur, pensions, serveis públics... en canvi l'exèrcit, la policia, les ajudes als empresaris, les comissions en les obres públiques, les transferències a la sanitat i l'ensenyament privats sumen quantitats milionàries. Si augmenta l'esperança de vida i les màquines substitueixen mà d'obra, els beneficis de l'augment de productivitat deuen pagar impostos per suplir les despeses (a Japó cotitzen els robots de manera proporcional als llocs de treball desplaçats). ¿Per què els comptes de la Seguretat Social han de quadrar ingressos i despeses en el futur, i no les del Ministeri de Defensa? Els treballadors i treballadores immigrants amb papers han fet pujar aquest any 400.000 cotitzadors més dels 300.000 inicialment previstos (el 133% d'increment sobre la previsió), llançant la Seguretat Social un superàvit de 6.000 milions de € (1 bilió de pessetes, la meitat del pressupost de la Generalitat de Catalunya). Altres 500.000 immigrants sense papers esperen torn. El govern que sorgeixi de les pròximes eleccions -PSOE o PP- intentarà atacar de nou el sistema públic de pensions en una estratègia dels governs europeus per alimentar el negoci del sistema financer de la UE -Bancs, Caixes i Asseguradores-. Les mobilitzacions en contra d'Àustria, França, Alemanya, Portugal o Itàlia ens marquen el camí.

Victor. CGT

Plans privats per als treballadors i treballadores públics

El govern espanyol acaba d'engegar un pla de pensions col·lectiu per a 500.000 funcionaris de l'Administració de l'Estat desviant un 0'5% de la seva massa salarial (54'65 milions de €) en aplicació de l'acord signat al novembre del 2002 amb CCOO, UGT i CSIF. A la *Generalitat de Catalunya*, governada per CIU, CCOO i UGT han acordat amb l'administració promoure un pla de pensions per als 140.000 treballadors i treballadores de la plantilla. Seria *de prestació definida* (sense garantia), i el compromís es limita a desviar de la massa salarial durant 4 anys 20 €/any per treballador, i aquest ha d'aportar un mínim de 72 €/any. Les simulacions que aporta la *Generalitat*, amb diferents interessos (com a hipòtesi, doncs no en garanteixen cap) són aclaridores. Per als qui ara tinguin 40 anys, després d'aportar 6 euros mensuals durant 25 anys, poden rebre 7,25€ o 5,5€ mensuals segons sigui home o dona, a capitalització zero, o 15,73€ o 12,58€ al mes amb capitalització del 3%. Imaginem el que aquestes quantitats nominals significaran el 2028. Fem el càlcul invers. A un interès mig de l' 1,5% per sobre de la inflació (que hem vist que en renda fixa és una hipòtesi realista), una treballadora de 40 anys amb un salari de 1000 euros al mes hauria d'aportar el 33% del salari (333€/mes ara, augmentant amb els increments de l'IPC) durant 25 anys per a compensar les retallades en la pensió de les reformes en la llei anteriors i en curs (només l'augment de 15 a 35 anys suposaria ja una retallada d'un 25% en la pensió). No és realista. Simplement, per a la majoria significa la indigència i l'estafa. ¿Per què col·laboren en això el PSOE, IU, CCOO i UGT?

Prou d'exempcions fiscals i de seguretat social a les empreses!

Prou d'ajudes milionàries a les empreses!

Regularització de tots els immigrants!

Per la defensa de la Seguretat Social!

**Per un ferrocarril
de tots/es i per
tots/es**

“Avui toca Saragossa”

La convocatòria de la manifestació estava signada per diverses entitats que integren la Coordinadora estatal en defensa del ferrocarril públic, les quals estan relacionades al cartell de la manifestació.

Per part de la CGT a nivell estatal sortien autocars des de diferents Confederacions Territorials,

Comarcals o Locals.

Des de Barcelona es va organitzar la sortida en autocar cap a Saragossa tal com es va portar a terme. No cal dir que es van desplaçar a Saragossa d'altres companys que van assistir amb vehicles propis i amb tren. Allí ens vam trobar tant companys/es que tenien hores sindicals, com companys/es que tenien festa i d'altres que treballaven de nit i havien sortit a les sis del matí tot i que haurien de començar a treballar el mateix dia a les deu de la nit. Però ells i elles allí van estar manifestant-se per una causa justa i acudint a la crida de l'organització.

La manifestació que va sortir des de l'estació de les Delícies a les 12,30 hores va iniciar el seu recorregut passant per Av. De Navarra, Av. De Madrid, el Passeig de

Mª Agustina, Av. De César Augusto, C/ Cuso, C/ Alfonso I, Plaza de N^a Señora del Pilar. I va acabar a les 14,30. Van acudir diferents Organitzacions de l'Estat Espanyol i com és lògic de la Comunitat d'Aragó.

Quant a les Organitzacions assistents, almenys pel que fa al que vam poder visualitzar durant el recorregut de la Concentració i posterior marxa de la Manifestació. Partits polítics, Esquerra Unida i la Chunta d'Aragó, tres o quatre organitzacions ecologistes i la CGT.

És de ressaltar que el 95% dels assistents eren de la CGT arribats de Catalunya, Madrid, Cantàbria, Astúries, Euskadi, País Valencià, Castella-La Manxa, Castella-Lleó, Andalusia i d'altres. Hi havia gran profusió de banderes de CGT. Que donaven un acolorit roig-negre al seguici, així com diferents pancartes al·lusives al lema principal de la Manifestació: PER UN FERROCARRIL PUBLIC I SOCIAL, SEGUR I SOSTENIBLE. Tancant el seguici més d'un centenar de ciclistes. És va realitzar un homenatge als treballadors morts en les obres de la construcció de l'AVE. L'acte es va tancar amb intervencions de diferents representants de les organitzacions assistents, i amb un menjar popular a base d'entrepans i un concert musical. En un recompte, amb cert marge d'error per la nostra banda, el número d'assistents es pot xifrar entre 7.000 a 8.000 persones.

Tomás y Antonio. Químiques CGT

AVE: Per què Yebes enlloc de Guadalajara

Sabies que l'AVE a Guadalajara, NO para a Guadalajara ciutat?

L'estació de l'AVE a Guadalajara està al terme municipal de Yebes. Aquest lloc està a 10 minuts amb cotxe de Guadalajara ciutat, per una vella i tortuosa carretera de SENTIT UNIC (com ho llegeixes, ho acaben de dir a les notícies de Telecinco). Està previst fer una altra carretera però encara no existeix.

Sabent que el tren normal de Guadalajara a Madrid tarda 37 minuts per 3 euros el bitllet, i que l'AVE «només» tarda 27 minuts (i el bitllet val molt més), sembla clar que ningú de Guadalajara anirà a Yebes a agafar l'AVE. Aleshores, quin sentit té fer l'estació de l'AVE a Yebes podent fer-la a Guadalajara? Segueix llegint i t'enduràs una sorpresa...

El negoci arrenca el 1998 quan el PP va decidir col·locar l'única estació de l'AVE Madrid-Lleida, al seu pas per Guadalajara, a la petita localitat de Yebes. La decisió va afavorir Fernando Ramírez de Haro,

marit d'Esperanza Aguirre, i a la seva família que posseeixen en aquest municipi i en els seus voltants milers d'hectàrees. Ramírez de Haro i els seus germans tenen 1610 hectàrees repartides en cinc finques, que van comprar el 1987 a la seva mare a canvi d'una renda vitalícia anual escassament superior al milió de pessetes. El preu d'aquest sòl rústic, encara no ha estat requalificat, seria avui de 1000 milions

de pessetes. Però la més beneficiada d'aquestes revaloracions és la tia del marit d'Esperanza Aguirre, Teresa Micaela Valdés. Les andanes de l'estació de l'AVE han anat a parar a les seves terres. Després de les pertinents expropiacions de Foment, ella ha decidit construir una urbanització, Valdeluz, de més de 9000 habitatges.

Els terrenys d'aquesta futura urbanització a Yebes, més coneguda com Avelandia, van ser requalificats el 2001 en un pla d'ordenació urbana. Aquest sòl és propietat d'Arvejal SL, els amos de la qual són Teresa Micaela i els seus fills, cosins d'Esperanza Aguirre. Micaela li atorga a aquestes terres un valor de més de 8.000 milions de pessetes.

L'arquitecte municipal de Yebes és Jaime De Grandes, germà de Luís De Grandes, diputat del PP i de Lorenzo De Grandes, recentment anomenat cap de premsa de l'Assemblea de Madrid per la presidenta de la Càmera, Concepción Dancausa. Quina casualitat, no?

Arribat per internet, citant la carta publicada al País la primera setmana d'octubre, amb dades de Cadena Ser 29-09-2003 i del setmanari «Interviú».

Un altre Prestige és possible

Galiza viva, o chapapote també

Aviat farà un any d'aquelles imatges peripatètiques d'un vaixell anant amunt i avall de les costes gallegues durant quasi bé una setmana. Amunt i avall segons designis dels quals ara ningú vol respondre, però que provocaren que el vaixell i la seva càrrega de 75.000 tones de fuel s'enfonsessin davant la Costa da Morte. Amunt i avall i, finalment, al fons del mar, ja ho diuen els mariners, cap a la costa, cap a les platges, cap a la destrucció dels sistemes de vida de bona part de la població de Galiza. Aviat farà un any, quasi bé ja podem comptar 365 dies i, en canvi, no podem comptar ni una mesura impulsada des del govern autonòmic o estatal per intentar pal·liar les greus conseqüències del desastre, per exigir responsabilitats polítiques i per aconseguir que desastres com aquest no es tornin a produir mai més. És a dir: MAI MÉS.

Aviat farà un any i, si alguna cosa podem comptar a part dels dies que passen i del *chapapote* que penetra a la vida de les costes gallega, cantàbrica i francesa, són les solucions irrealistes, els plans demagògics i les campanyes de normalització impulsades amb escreix pel govern autonòmic i estatal. Aviat farà un any, i la situació empitjora cada dia que comptem i que passa en blanc o, millor dit, en negre. Les vedes sobre la pesca i el marisqueig s'aixequen, les subvencions s'acaben, les eleccions municipals s'allunyen, l'interès mediàtic s'esfuma i, sobretot, l'impacte visual (que no ambiental!) desapareix. I d'aquesta manera arribem als 365 dies, amb la memòria enfosquida però no rovellada, i amb la carcanada negra però el pensament blau.

I així, de desastre en desastre, potser sí que una altra Galiza ja no serà possible, ni tornarà a estar viva, ni viurà neta de *chapapote* ni, tan sols, exempta de perill o de l'amenaça que sorgeixi un altre Prestige. Ni Galiza, ni Euskadi, ni França, ni Anglaterra, ni tampoc

Catalunya, que aquest estiu va presenciar com es transvassaven 35.000 tones de gasoil d'un vaixell vell a un altre de nou davant les costes de Tarragona per aconseguir que la càrrega pogués sortir de les aigües internacionals i entrar a port. És per tot això que cal actuar, cal denunciar, cal sortir al carrer i lluitar per no permetre que ens enfosqueixin o rovellin més ni la memòria, ni la carcanada, ni la vida.

Per tot això, doncs, la Plataforma Nunca Más de Catalunya (www.nuncamaisdecatalunya.org) ha organitzat una sèrie d'actes reivindicatius per aquesta segona i negra setmana de novembre, en la qual un condol feixuc encara ronda entre nosaltres, en la qual no volem normalitzar sinó denunciar, en la qual no només un altre Prestige és possible... sinó que, a més a més, Galiza no està viva i, en canvi, el *chapapote* sí. NUNCA MÁIS!

Maria per
Nunca Más de
Catalunya

Calendari

· ACTE ARTÍSTIC REIVINDICATIU.
Dia 13 a les 20:00 hores a la Plaça de l'Odissea (davant la Torre del Relotge del Port de Barcelona). Intervenció artística que evocarà l'antiga funció de la Torre del Relotge com a far de la ciutat, a la vegada que commemorarà el dol del mar des de l'enfonsament del petrolier Prestige. L'acte conclourà amb la presentació d'un acte poètic i simbòlic.

· CONCENTRACIÓ. **Dia 15 de novembre a les 16:00 hores al Pla de la Catedral de Barcelona.** De 16:00 a 18:00 hores hi haurà actes d'animació al carrer amb el grup de teatre Furafolles i el grup de música gallega Terça Feira. A partir de les

18:00 hores començarà l'acte reivindicatiu amb la lectura del manifest per Jose Luis Gallego, col·laborador al programa de televisió *La Columna*, i els parlaments de Rafael Mouzo, ex alcalde de Corcubián i una de les persones que va participar més activament en l'organització del voluntariat, i Gianluca Solera, assessor del Grup Europarlamentari dels Verds que explicarà la creació d'una Comissió Temporal d'investigació al Parlament Europeu.

· CONFERÈNCIES. DIES 10, 11 i 12 DE NOVEMBRE

Dia 10 de novembre:

12:00 h. a la Sala de Graus de la Facultat de Lletres (UAB) i a les 19:00 h. al Centre Gallec de Barcelona (Rambla Caputxins, 35):

La petjada sociopolítica de Nunca Más a Galiza, taula rodona amb la participació d'Antón Losada (professor de Ciències Polítiques de la Universitat de Santiago de Compostel·la), Uxía Senlle (portaveu de Nunca Más) i Xaime Subiela (polítòleg).

15:00 h. a la Sala de Graus de la Facultat de Lletres (UAB)

Marea negra, marea creativa: Impacte del desastre del Prestige al moviment artístic galleg, amb Rosa Aneiros (escriptora) i Alberto Guitián (dibuixant).

Dia 11 de novembre:

18:00 h. al Centre Gallec de Barcelona

Tractament de la Marea Negra als mitjans de comunicació, amb la participació de Luís Álvarez Pousa (director de la revista *Tempos Novos*), José Luis Gallego (col·laborador del programa de TV3 *La Columna*) i E. Martín de Pozuelo (periodista de *La Vanguardia*).

Dia 12 de novembre:

19:00 h. al Centre Gallec de Barcelona

La costa gallega a exàmen, projecció dels audiovisuals *Aguiño: sobreviure al Prestige* de Sandra Sánchez i *El beso negro del Mar* de Susana Guardiola, amb la intervenció de Pablo Villar Martínez (gerent de la Comfraria de Cangas).

Catalunya. Trobada d'entitats i plataformes

En defensa del territori

Els dies 10, 11 i 12 d'octubre es va celebrar a Figueres la 1a trobada d'entitats i plataformes en defensa del territori dels Països Catalans. Van ser unes jornades convocades i organitzades per l'Assemblea d'Entitats Ecologistes de Catalunya i la plataforma cívica Salvem l'Empordà. S'hi van trobar representants de 50 entitats o plataformes i un total de 500 persones, tot un èxit per ser el primer cop que se celebra una trobada d'aquest tipus. Hi eren presents la Plataforma en Defensa de l'Ebre, membres del sindicat agrícola Unió de Pagesos, i d'altres grups que destaquen per la lluita empresa per les problemàtiques ambientals i d'agressió al territori. Com aquestes, han anat sorgint en els últims anys dotzenes d'entitats i plataformes arreu del país per aturar alguns dels projectes més agressius envers la sostenibilitat dels ecosistemes. Degut a això, i als continus atacs que pateix el territori català a causa de l'especulació, la manca de planificació de l'administració catalana i la seva permissivitat davant l'incompliment de les normes ambientals per part de les multinacionals, s'ha trobat necessari fer aquesta trobada. Era important fer un pas més enllà, ja que els problemes locals es veuen englobats en una sèrie de polítiques territorials iniciades per la Generalitat que trinxen el territori de forma espectacular, per tant, el problema local passa a ser global si s'analitzen tots dins d'un mateix context.

Així doncs, era hora d'unir les lluites de cada plataforma i buscar línies d'acció conjunta, per ser més forts a l'hora d'aconseguir els objectius de cada una. Es van fer ponències i debats sobre planificació territorial, grans infraestructures, espais no urbans a conservar i dinamitzar, la gestió de residus, l'agricultura sostenible i, com a discussió més important, com afecten les polítiques internacionals al territori. També hi havia un bloc d'intercanvi d'experiències on es discutia sobre les formes de funcionament i d'organització dels moviments i quines eren les millors maneres de combatre els problemes i agressions. Tot plegat van fer sortir unes conclusions que es recullen en un manifest anomenat "la declaració de Figueres", que es pot trobar a la plana web de Salvem l'Empordà (www.salvem-emporda.org).

Les conclusions eren clares: totes les problemàtiques territorials i les agressions per part dels poders econòmics imperants i de les administracions són fruit del sistema en el qual vivim: el capitalisme neoliberal. Aquest és el sistema que fa que totes aquestes agressions sobre el territori siguin factibles i que la gent, tot i estar-hi totalment en contra, no les pugui aturar. Per tant, fa falta organitzar-se i lluitar contra això, creant un moviment

d'èxit, basant-se en la informació i la mobilització de l'opinió pública per forçar a les administracions a regular les activitats humanes contràries a la salut mediambiental. Es va de l'acció local (plataformes ciutadanes) a l'acció global (Greenpeace, Ecologistes en Acció...) perquè tota lluita contra un problema local es pot veure enfonsada per l'aplicació d'una llei de part d'organismes internacionals, com la UE o l'FMI.

És un moviment interessant, a tenir en compte, un front de lluita més contra el sistema, però també amb els seus defectes:

1. Es qüestiona el sistema, però les alternatives que es donen són molt similars a les donades al Fòrum de Porto Alegre: democràcia participativa, modificació del capitalisme salvatge a un capitalisme més popular, buscar formes de participació ciutadana més enllà de les eleccions, etc. Són alternatives que no trenquen realment amb el sistema, per tant, no solucionen el problema. Mentre existeixi el capitalisme, que permet la propietat dels boscos (en teoria un bé col·lectiu i necessari per al bon funcionament ecològic d'una zona); que permet les pressions de les empreses constructores a l'hora de modificar una zona perquè sigui urbanitzable; que permet les grans infraestructures que es carreguen el territori però que porten "progrés", com ells diuen; que permet la privatització de serveis públics de neteja i gestió de residus, els quals han de mancar d'intenció de negoci, i ser benefici a la població; que permet monopolitzar l'agricultura per part de multinacionals agroalimentàries i aplicar sistemes de producció intensius, utilitzant transgènics i matèria animal per engreixar i matar molt

Troba'ns a la web:
<http://www.li-litci.com>

de
cate
edu
i
amb
Això
s'ha
amb
i
amb
molt

coses, per molt que ho maquillem amb més "participació ciutadana", no hi haurà possibilitat de frenar-ho; s'ha de trencar amb el sistema, dir clarament no al capitalisme, que és el culpable de les agressions al medi ambient, i fer un front de lluita i teixir aliances amb altres moviments socials com els dels treballadors i els joves.

2. Aquest moviment es declara obertament pacifista i no violent. Les seves eines són la via judicial i administrativa, la difusió d'informació i l'intent de sensibilització de l'opinió pública a través d'accions directes públiques no violentes. Aquest tipus d'accions (fetes per grups reduïts de persones i sense agredir ni física ni verbalment coses ni persones) són una forma de cridar l'atenció als mitjans de comunicació per tal que tothom conegui el problema i buscar el màxim suport. Però quan es presenten polítics a la població, sempre hi ha "rebudes especials" amb ara insults, i quan es pot s'intenta sabotejar algun camp de golf. S'ha de fer un debat més acurat sobre què és violència i què no, què és legítim i què no ho és, i què és útil per al moviment en cada moment. Si s'aconsegueix una mobilització i conscienciació de la població, s'ha de respondre al que desitja aquesta, i si es veu necessari assaltar un ple de l'ajuntament per aturar l'aprovació d'una construcció en una zona verda, o s'ha d'anar en massa a parar les obres d'una autopista, aquí està la via, i no es tracta de frenar-ho perquè sigui un acte violent i pot deslegitimar el moviment. Però mai l'acció de pocs en nom de molts és útil i correcta, sigui o no un acte violent, ja que ha de ser una cosa decidida entre tothom. S'ha de pensar que els primers violents són ells, que tenen les eines per destrossar el territori per al seu benefici i tenen les forces de policia per frenar qualsevol moviment popular contra això.

Així doncs, podem dir que el moviment ecologista i en defensa del territori és un moviment més a tenir en compte i segur que ens trobarem molt sovint en les lluites del dia a dia, i espero que pugui haver-hi un acostament i un bon enteniment.

Joan. UAB

Bolivia

El gas es del pueblo, ¡carajo!

El dissabte 18 d'octubre, poques hores després que els treballadors, camperols, indígenes, poble de Bolívia, tirés al repressor i corrupte president "Goñi" Gonzalo Sánchez de Lozada i assumís el vicepresident Carlos Mesa Gisbert, a Barcelona es reunien els residents bolivians i al costat d'altres entitats, partits i catalans solidaris, com el Casal Argentí a Barcelona, Lluita Internacionalista, Educa i l'adhesió de Pau i Solidaritat de CCOO, constituïen la "Plataforma Unitària de Solidaritat amb Bolívia".

Es va acordar: 1-Realitzar una concentració davant les oficines centrals de Repsol a Barcelona. 2- Redactar un manifest de Solidaritat. 3- Unir i estendre la solidaritat a sindicats, partits polítics, ONGs i a totes les persones solidàries.

El dilluns 27 d'octubre es va realitzar la concentració, davant l'edifici de REPSOL del carrer Tarragona, on a pesar de la pluja estaven present residents bolivians, joves, EUiA, LI i el Casal Argentí.

Al mateix temps altres entitats bolivianes convoquen a una concentració de solidaritat el pròxim 7 de novembre a les 19 hores, davant el Consolat de Bolívia a Barcelona, amb el lema "El gas és del Poble carajo!". Nosaltres cridem a sumar forces tan als diferents sindicats, com partits, ONGs o de manera individual, a tots els que volen donar suport per tal que la lluita dels treballadors, indígenes i camperols triomfi. Lluita Internacionalista convo-ca i estarà present.

Guillermo. Barcelona

Davant els fets esdevinguts a Bolívia durant els últims dies, **les entitats sotasignats recordem i denunciem que:**

1.- La situació d'injustícia que va generar la rebel·lió del poble bolivià encara persisteix. La fugida del president Gonzalo Sánchez de Lozada i la seva substitució pel vicepresident, Carlos Mesa Gisbert, no resol la situació d'injustícia crònica en la qual sobreviu la immensa majoria del poble bolivià. Rica en recursos naturals, Bolívia ha vist una vegada i una altra com l'explotació de les seves riqueses desembocava únicament en més misèria per al seu poble. De fet, són precisament els departaments en els quals en el passat es concentrava la major riquesa -com Oruro o Potosí- els que avui ostenten els pitjors indicadors de desenvolupament humà.

Tota la plata i tot l'estany que van sortir de les mines de Potosí no han servit perquè les dones potosines de l'any 2003 puguin gaudir d'un eficaç sistema sanitari o de les oportunitats necessàries per a formar-se. Res fa preveure que amb el gas natural vagi a passar alguna cosa diferent. Repartit el botí entre empreses transnacionals que tampoc respecten la vida dels seus treballadors a Europa (diverses persones subcontractades per Repsol van perdre recentment la vida a Puertollano, Espanya), és evident que l'explotació del gas en els termes plantejats per Carlos Mesa només generaria major misèria i pobresa en el poble. Ens solidaritzem amb les reivindicacions del moviment popular bolivià, que reclama la nacionalització del gas natural i de tots els recursos naturals que, com el petroli, les fustes precioses o l'or, són avui objecte de la cobdícia de grups transnacionals sense escrúpols.

La incorporació de dos ministres indígenes al Gabinet de Mesa pot suposar una bona notícia, però no està de més recordar que el Gabinet el formen 16 ministres. Són dos sobre 16, un percentatge del 12,5%, quan a Bolívia el percentatge de població indígena arriba a el 55%. A més, el fet de pertànyer a un poble originari tampoc suposa automàticament que l'acció de govern vagi a beneficiar els indígenes, com tristament va quedar demostrat amb la vicepresidència del aymara Víctor Hugo Cárdenas durant el primer mandat de Gonzalo Sánchez de Lozada (1993-1997).

2.- L'esperpèntica fugida de Gonzalo Sánchez de Lozada a EUA no pot eximir-lo de les seves responsabilitats amb la justícia. L'assassinat de més de 70 persones durant les últimes dues setmanes (140 al llarg del seu mandat) no ha de quedar impune. Exigim l'obertura d'una causa contra Sánchez de Lozada i el

ministre de Defensa, Carlos Sánchez Berzain, la seva posterior extradició a Bolívia i la seva submissió a un judici just. La lluita per la democràcia a Amèrica Llatina té un deute pendent amb la justícia. Els precedents de Abadalá Bucaram o Alberto Fujimori, escapolits dels seus països amb el suport dels governs occidentals, no poden servir d'excusa.

3.- L'actuació de la companyia espanyola Repsol, que al costat de les empreses Pan American i British Gas ostentaria la propietat del gas natural bolivià, no pot passar per alt. Volem denunciar la complicitat d'aquesta empresa amb la repressió que el depositat Govern bolivià va efectuar sobre manifestants indefensos. En l'estratègia d'expansió internacional que aquesta empresa s'ha fixat, el gas bolivià apareix com una goluda llaminadura, oblidant que els recursos naturals pertanyen, en primer terme, als pobles vinculats a la terra. Ens preocupen en gran manera les declaracions de Ramón Gil Casessis, un alt càrrec del ministeri espanyol d'Exteriors, qui ha manifestat que «volem que tot es resolgui al més aviat i que els interessos de Repsol no quedin afectats». Unes declaracions fetes quan encara queden desenes de ferits als hospitals i l'impacte dels 70 assassinats és encara molt profund en la societat boliviana. Per això, recolzem la demanda popular que exigeix la derogació de la Llei d'Hidrocarburs i l'anul·lació dels contractes de venda que el Govern de Sánchez de Lozada -un president pròfug-hagués pogut signar.

Impulsat per la Coordinadora de pobles indígenes.

Per a fer arribar les vostres adhesions:
indigenes@mixmail.com

Iraq

Morir per Mc Donald

El passat 13 d'octubre una conferència a Londres amb el títol 'Fer negocis a l'Iraq: com relançar el sector privat' va rebre la bona nova que Mc Donalds, juntament amb d'altres companyies, podrà vendre hamburgueses i patates fregides a l'Iraq l'any que ve. La conferència de Londres va congrega a 145 multinacionals interessades i va tenir lloc menys d'un mes després que els EUA anunciessin el seu pla per a la reconstrucció de l'Iraq, que va ser saludat per The Economist com 'un autèntic somni capitalista' capaç de

'satisfer els desitjos dels inversors internacionals'. (...)

Els simpàtics venedors de McDonalds començaran a servir als seus clients l'any que ve a l'Iraq. Però només després que Bechtel hagi tornat a reconstruir el sistema elèctric, Halliburton hagi reconstruït els ponts, Flour hagi asfaltat les carreteres, MCI hagi creat una xarxa de telefonia mòbil, Research Triangle Institute hagi entrenat als nous gestors i buròcrates, Abt Associates hagi reobert els hospitals, el complex militar-industrial i les companyies de seguretat privades hagin restaurat la seguretat i les forces multinacionals mercenàries hagin 'pacificat' la Resistència.

És millor que els iraquians i els contribuents que paguen la ocupació no sàpiguen a qui es donen els seus xecs. Bechtel va vendre armes químiques a Saddam Hussein en els 80 i està acusada de facturacions exorbitants pels seus

serveis a Massachusetts i Bolívia. MCI està involucrada a l'escàndol comptable més gran de la història i no té la menor experiència en construir xarxes de telefonia mòbil. Halliburton està també acusat d'inflar els costos i ha arribat a entenimentats privats per a escapar dels tribunals en diverses ocasions. Dyncorp ha estat acusat de tràfic d'éssers humans. Flour s'enfronta a un judici multimilionari acusada d'explotar als seus treballadors negres i de fer que els seus guàrdies de seguretat es vesteixin amb disfresses del Ku Klux Klan per a atacar als seus treballadors. Els seus resultats econòmics tampoc són tan bons(...).

El que es discutia a Madrid és com serà la ocupació de l'Iraq. El que està en joc és el 'somni capitalista' de multinacionals com McDonalds. Si les donacions són prou àmplies, el que hauran aconseguit els donants és assegurar-se la seva pròpia rendibilitat.

24/10/03. Argenpress

MANIFESTACIÓN

Madrid, jueves 23 de octubre
19:30 horas • Atocha-Benavente-Sol

Conferència de Donants

Aznar, ¡paga tu!

El 23 i 24 d'octubre es va celebrar a Madrid la Conferència de donants en un intent dels EEUU de fer recaure en tercers les despeses de la seva aventura militar a l'Iraq. Els responsables de la destrucció de l'Iraq són els EEUU, primer amb la seva política de boicot -amb el suport inestimable de l'ONU-, i després amb la invasió del seu exèrcit destruint totes les infraestructures i finalment amb l'ocupació militar del país. L'alta participació -gairebé 70 països, 21 organitzacions governamentals i una dotzena d'organitzacions no governamentals- posa de manifest que ningú no vol quedar-se fora del repartiment del pastís.

Madrid

Els passats 23 i 24 d'octubre es va celebrar a Madrid l'anomenada Conferència de Donants, eufemisme que ve a confirmar el repartiment del botí de guerra a l'Iraq, quan la denominació que més s'ajustaria seria la de saqueig d'ocupants.

Davant aquest saqueig descarat, a Madrid es va celebrar una manifestació el dia 23 en la qual la participació va ser d'unes 1000 persones, sens dubte una resposta escassa davant la importància de la denúncia que es plantejava: Contra la Conferència de Donants. Fora tropes invasores. Sobirania per a l'Iraq. Aquestes van ser les principals consignes de la manifestació. Ens podríem preguntar per què tan escassa participació, ¿per ventura s'ha oblidat la guerra i invasió de l'Iraq? Des d'aquestes pàgines venim analitzant i denunciant com els grans partits d'oposició han derivat l'enorme potencial de mobilització cap al terreny electoral, donant balons d'oxígen al PP. En aquesta ocasió, i novament immersos en les eleccions a la Comunitat de Madrid, la denúncia de la situació internacional va passar a un segon pla i no van moure un dit per denunciar aquesta conferència que, d'altra banda, va aprofitar el PP com a amfitrió davant la comunitat internacional. Els resultats d'ambdós processos són de sobres coneguts.

Corresponsal.

Barcelona

La plataforma Contra la Guerra va convocar una concentració amb espelmes a la plaça de Catalunya a la qual van assistir unes 1500 persones i on es va compondre la paraula «mentiders».

Li va participar amb una pancarta on es llegia el lema «Prou d'abocar sang per petroli», també escrit en caràcters àrabs i això va fer que s'apropessin diversos joves immigrants.

Es va repartir la declaració encapçalada per ¡Aznar paga-la tu! amb les consignes: Prou d'ocupació, Retirada de les tropes estrangeres de l'Iraq, Indemnitzacions de guerra dels atacants per a la reconstrucció, Ni un euro del pressupost per a la guerra, Aznar i el PP són els terroristes, Embargament dels seus comptes bancaris per a cobrir les despeses militars a Iraq, Anul·lació de judicis per mobilitzacions anti-guerra, Llibertat presos polítics, Fora Aznar i la Monarquia.

A un «ciudadà» del PSC

Durant la concentració a la Plaça de Catalunya, el representant del PSC en les reunions de la Plataforma es va apropar a la nostra pancarta i, fent un ús partidista de la plataforma, ens va exigir que la pleguessim adduint que allò era una concentració de «ciudadans» i esmentant un acord inexistent de l'assemblea.

És de suposar que la presència de la nostra pancarta li molestava, no només pel seu contingut sinó per posar en evidència la falta de pancartes d'altres organitzacions polítiques, com la que ell representa, que encobreixen la seva responsabilitat en la desmovilització del moviment anti-guerra amb la pantalla del ciutadanisme.

«Ciudadans» ho som tots, els que ens manifestàvem a la plaça Catalunya i Aznar i els seus sequaços units a Madrid, o els feixistes que el 12 d'octubre es reunien a Montjuïc. Són la nostra classe social, els nostres símbols i consignes els que ens identifiquen: i nosaltres no hi renunciem.

Anna. Barcelona

Gira de companys palestins

Palestina resisteix!

Fa un dies vam rebre aquesta carta dels joves que van conèixer a Palestina alguns companys de LI l'any passat. El text explica l'objectiu del viatge de la Haneen i el Sadi, els dos companys palestins que vindran a finals de novembre a explicar de primera mà la situació desesperada que es viu avui a Gaza i la voluntat del poble palestí de resistir i desafiar l'ocupació.

"Pensem que la solidaritat pública internacional amb la causa palestina té una gran importància, especialment perquè veiem com els mitjans de comunicació internacionals monopolitzen i oculten la situació de l'ocupació de Palestina als pobles europeus.

Avui tot l'Orient Mitjà està patint l'atac més fort dels nous plans polítics neocolonials dels Estats Units i Israel; la guerra a l'Iraq és un dels primers passos de la visió dels americans de l'àrea, i el govern de Sharon està incrementant les seves agressions sobre la terra palestina i el seu poble, creant novament un apartheid i una discriminació racial sistemàtica, fortament recolzada per l'administració Bush.

Per totes aquestes raons, pensem que el moviment contra la globalització capitalista i la guerra d'Iraq ha de ser recolzat per un augment de tots els tipus de cooperació entre tots aquells que creiem en un món just.

El nostre paper com a palestins és treballar amb els nostres

companys i amics per tot el món, per poder conscienciar a l'opinió pública internacional de la situació de la Palestina ocupada.

Per tots els racons del món la gent jove ha de jugar un paper molt important per parar les agressions contra els pobles. El projecte de "Ponts de justícia i llibertat" ha d'implicar a tota la gent, especialment els joves per crear un millor futur amb justícia a tot el món"

Dr. Rabah Mohanna

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

